

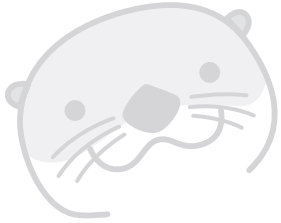
0118 Fever 2 ฟีเวอร์ 2

SOJOGUEUM

เขียน

bluebell

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

f @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

AMARIN
BOOKS

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าชำรุด หน้ากระดาษกลับหัว เบือนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน

โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ f amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

มยองฮาต้องเจ็บปวดใจเจียนตาย เมื่อได้รับรู้ความจริงว่าตนเป็นต้นเหตุให้ห้องค์ชายกำลังจะหมดลมหายใจ เขาคืออาถรรพ์ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกส่งมาทำร้ายชาวฮอนโดโดยไม่รู้ตัว แม้ทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นไปตามแผนการของมหาเสนาบดีฝ่ายซ้าย แต่สิ่งที่ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงและอาจพลิกชีวิตขององค์ชายได้ นั่นก็คือความรักที่ก่อเกิดด้วยใจจริง

มยองฮาร์กองค์ชายจริงแท้แน่นอน จึงยอมทำทุกวิถีทางเพื่อให้องค์ชายได้มีชีวิตอยู่ต่อไป แม้จะต้องแลกกับทั้งชีวิตของตนก็ตาม ทว่าความรู้สึกของชาวฮอนโด ความรู้สึกที่เขามีต่อมยองฮาเป็นอย่างไรกันแน่ เป็นเพียงความใคร่ทางกาย หรือมีความรักทางใจอยู่ด้วย และหากความรู้สึกที่มีคือความรัก ความรักนั้นมาจากใจหรือเป็นเพียงมนตรีสะกดของคำสาป

ความรัก ความใคร่ ความโกรธ ความเกลียดชัง และการแก้แค้นที่พัวพันกันอยู่ในอาถรรพ์ครั้งนี้กำลังจะเผยให้เห็นเนื้อแท้ของแต่ละคนแล้ว

หรือบางทีชาวฮอนโดตัวจริงอาจไม่ใช่ชาวฮอนโดในยามตะวันทอแสงอย่างที่ใคร ๆ คิดก็เป็นได้

ด้วยรัก

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Emotional Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Mental Abuse (การทำร้ายร่างกาย)
 - Torture (การทรมาน)
 - Violence (ความรุนแรง)

“ท่าบมอผีจาง! มาตั้งแต่เมื่อใดเจ้าคะ!”

ยางซังกุงวิ่งออกมา นางแสรังทักทายหมอผีจาง ชายวัยกลางคน ผงกศีรษะเล็กน้อยก่อนชี้นิ้วไปทางที่โอสังกุงมุ่งหน้าไป พลางใช้ตัวบังร่างของมยองฮาที่ยังสลบไสลอยู่ให้พ้นจากสายตา

ครั้นเมื่อยางซังกุงคล้อยหลังไปแล้ว เกยซุนก็ก้าวออกมาจากทางด้านหลังและเอ่ยถาม

“ย้ายร่างเขาไปเลยหรือไม่เจ้าคะ”

“เจ้าเห็นสิ่งนี้แล้วไม่เห็นใจเลยรี”

“ข้าพจะเดาได้คร่าว ๆ แต่ไม่นึกว่าจะเป็นเช่นนี้นะสิเจ้าคะ อีกทั้งคราแรกที่เห็นยังเป็นแค่งังไม้แห้ง ๆ อยู่เลยแท้ ๆ”

หมอผีจางเดาะปากใส่เด็กสาวที่เอ่ยอ้อมแอ้มแก้ตัว จากนั้นจึงอุ้มร่างมยองฮาขึ้นพาดไหล่

“จะไปไหนรีเจ้าคะ”

“ไปเรือนแยกนะสิ”

เรียกให้ซัดคือไปยังสถานที่ซึ่งใช้เป็นศาลเจ้าเพื่อตั้งแท่นบูชาในบ้านชนชั้นสูง แต่เนื่องจากมีซงมโย¹ อยู่แล้ว หมอผีจางจึงยึดเรือนศาลเจ้า

¹ ศาลบรรพชาษัตริย์ หรือศาลประดิษฐานป้ายพระนามของกษัตริย์และราชินีในอดีต

ในตำหนักองค์ชายซึ่งไม่ได้ใช้ประโยชน์อันใดไว้ใช้เอง

กฤษฎีรีบเปิดประตูศาลเจ้าก่อนที่ผู้เป็นพ่อจะผลักเข้าไป ครั้นวางร่างมยองฮาไว้ในห้องสะอาดสะอาดแต่เงียบเหงาเรียบร้อยแล้ว ถึงได้ถอดหมวกงอบที่สวมอยู่ออกเสีย

“เหนื่อย เหนื่อยเหลือเกิน”

เส้นทางที่โอซังกุงนำทางมามีหิมะตกหนักจึงต้องใช้เวลานาน และขากลับหิมะก็ยังไม่ละลาย จึงยิ่งกินเวลาเดินทางกว่าที่ควร ระหว่างทางพอจะได้ฟังเรื่องราวของมยองฮาจากกฤษฎีและโอซังกุงมาบ้าง แต่ไม่นึกเลยว่าเรื่องราวจะบานปลายมาถึงขนาดนี้

สิ่งที่หมอมีจางทำเป็นอย่างแรกคือการยัดใบยาสูบเข้าไปในกล่องยาสูบก่อนจุดไฟ เมื่อก่อนยาสูบสูตรเฉพาะตัวซึ่งทั้งแรงและเผ็ดร้อนถูกเผาไหม้เพียงไม่นานควันก็โขมงไปทั่วทั้งห้อง กฤษฎีนำลั่นทมมาด้วยอารมณ์หงุดหงิดก่อนจะพยายามเปิดประตู แต่ถูกผู้เป็นบิดายกมือห้ามไว้เสียก่อน

มยองฮาไปปฏิบัติกริยากับกลิ่นเหล่านี้โดยสิ้นเชิง หมอมีจางใช้กล่องยาสูบเล็กเลือกขอโกรีของเด็กหนุ่มขึ้น พลิกตัวให้เห็นแผ่นหลัง แล้วจ้องมองดอกไม้ซึ่งเกือบจะบานสะพรั่งเต็มที

“เฮ้อ...”

“โธ่”

ทั้งพ่อทั้งลูกถอนหายใจออกมาพร้อมกัน ครั้นได้ยินกฤษฎีถอนหายใจดังเฮ้อ เขาก็เหลือบมองนางพลางแค้นหัวเราะ

“ดูท่าเข้า ทำเป็นรู้เยอะหนักนะ”

“ก็อาศัยครูพักลักจำเอาทั้งนั้นละเจ้าคะ”

กฤษฎีน้อยสัฟยอกขณะที่บิดากำลังพินิจพิจารณาแผ่นหลังของมยองฮาอย่างถี่ถ้วน

“เป็นอาถรรพ์ที่ซับซ้อนทีเดียว”

“แล้วจะอย่างไรดีเล่าเจ้าคะ”

หมอมีจางยกมือขึ้นกอดดอกพลาญช้อดควันยาสูบเข้าปอด

“ให้ตายเถอะ ท่านเจ้าพิธิ เลิกพันควันสักทีจะได้หรือไม่เจ้าคะ!”

“นางเด็กนี้ กล้าเรียกข้าว่าท่านเจ้าพิธิอีกแล้ว ต้องให้ข้าจับมาสั่งสอนสักคราถึงจะสำนึกໃးหรือไม่”

แม้จะถูกตำหนิด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด ทว่าเด็กสาวกลับสะบัดหน้าหนีอย่างไม่มีที่หระ

“องค์ชายเป็นคนที่เคยได้รับอาถรรพ์จากสุนัขมาก่อนแล้ว หมายความว่ายามนี้พระองค์มีอาถรรพ์อยู่ในร่างหนึ่งอย่างแล้ว แต่เนื่องจากกฎโลหิตของสุนัขกระเซ็นต้องกายแทนที่จะโดนกัด อาถรรพ์จึงไม่สมบูรณ์ และข้าก็ใช้ประโยชน์จากจุดนั้นสะกดอาการเอาไว้ได้จนถึงตอนนี้ ทว่ามหาเสนาบดีไม่มีทางปล่อยไว้เฉย ๆ แน่ เขาไม่ใช่คนที่จะนั่งรออย่างใจเย็นอยู่แล้ว”

“แล้วอย่างไรต่อเจ้าคะ”

“เจ้านี่จึงเป็นสิ่งที่มาเติมเต็มให้อาถรรพ์ทำงานอย่างถูกต้องอย่างไรเล่า” หมอผีจางซี้ฉิวไปยังแผ่นหลังของมยองฮา

“ด้วยการทำให้ประตูที่เปิดเพียงครึ่งเดียวเปิดออกโดยสมบูรณ์”

เขาจับไปที่แผ่นอกของตนแล้วทำมือเลียนแบบการเปิดแฉับประตู

“มันทำให้สิ่งชั่วช้าสามานย์ทั้งหลายแห่กันมาใช้ร่างมนุษย์เป็นช่องทางผ่านเข้าออก ลำพังมนุษย์จะอดทนต่อการถูกใช้เป็นประจำผ่านทางของเหล่าภูตผีได้หรือ พลังความร้อนแห่งชีวิตจะถูกสูบออกไป พลังความเย็นเพิ่มพูนเป็นเท่าทวี จะเกิดอะไรขึ้นหากสมดุลของพลังทั้งสองพังทลายลง ไหนเจ้าลองตอบข้ามาซิ”

หากไขข้อข้องใจเสียจนกระจ่างขนาดนี้แล้ว ต่อให้ไม่ใช่กษัตริย์ก็ยังรู้คำตอบดี ทว่าแม้จะรู้ก็เชื่อว่าคำตอบออกมาได้ง่าย ๆ เด็กสาวหน้าซีดเผือดขณะถามออกไป

“ละ...แล้วต้องทำอะไรเล่าเจ้าคะ”

“ต้องปิดมันนะสิ”

“ปิดอย่างไรเล่าเจ้าคะ!”

“ก็ต้องสังหารเจ้าเด็กนี้ หรือไม่ก็...”

หมอผีจางซี้ฉิวตาลลงอย่างใช้ความคิด หลังจากพูดเรื่องความเป็น

ความตายของมยองฮาออกมาได้หน้าตาเฉยราวกับบีบีเห็นหมดตัวหนึ่ง

“ไม่สิ”

อดีตต่อมาชายวัยกลางคนก็ส่ายหน้า ก่อนจะสูดควันยาสูบอัดเข้าเต็มปอดแล้วพ่นไอน้ำนมของฮา ห่วงคิ้วของเด็กหนุ่มจึงเริ่มขยับ

“คนสติดีที่ไหนจะไปยินยอมทำเช่นนั้น...”

หมอผีจางพึมพำขณะพ่นควันออกมาอีกหลายครา จนในที่สูดดมของฮาก็ลิ้มตาตื่น ขนาดได้กลิ่นควันเสบงจูกอกอกปานนี้ยังใช้เวลามากกว่าจะตื่นได้

“ตื่นแล้ววี เจ้าตัวอาถรรพ์”

เขาเอ่ยถามเด็กหนุ่มด้วยรอยยิ้มกว้าง

ดูเหมือนว่าเด็กหนุ่มจะยังไม่ได้สติเต็มที่ จึงเหม่อมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกพรวดพราดและทำท่าจะวิ่งออกไปจากห้อง

“อะ...องค์ชายเล่าขอรับ! องค์ชาย...!”

“กเยซุน จับเขาไว้”

“เรื่องลำบากๆ โยนให้ข้าทุกที!”

กเยซุนตะโกนเสียงดังพร้อมตรงปรีเข้าไปจับมยองฮาเอาไว้ ขอบตาและริมฝีปากของมยองฮาขึ้นสีแดงกำ ดวงหน้าขาวซีด บริเวณรอบหูปรากฏร่องรอยสีน้ำเงิน ตาขาวเป็นประกายแวววาว เขามีลักษณะยั่วยวนดึงดูดผู้คนได้ แต่กลับดูไม่เป็นธรรมชาติเอาเสียเลย

“เจ้าชื่ออะไร”

“มยองฮาขอรับ...”

มยองฮาที่กระวนกระวายด้วยความเป็นห่วงองค์ชายตอบกลับ

“เจ้าคงเป็นห่วงองค์ชายสินะ หากเจ้าอยากจะทำอะไรก็อย่าไปตลอดภัยดีหรือไม่ เจ้าต้องฟังเรื่องที่ข้าจะพูดก่อน”

“ตะ...ได้เท่าที่เป็นผู้ใดหรือขอรับ...”

“ข้าคืออาจารย์จาง หรือหมอผีจางนั่นละ”

ในที่สุดหมอผีจางที่เอาแต่หัวเราะก็วางกล้องยาสูบลง กเยซุนเห็นเช่นนั้นจึงรีบเอายาสูบออกจากกล้องยาสูบทันที

เขายกมือขึ้นกอดอกขณะกวาดสายตามองมยองฮาแล้วพยักพยับ

กางให้

“ถอดเสื้อขอกีร์ออกเสีย”

“เสื้อขอกีร์หรือขอรับ”

“เอาเถิด ไม่ต้องถอดก็ได้ เพราะข้าเห็นทั้งหมดแล้ว”

“ท่านหมายถึงรอยแผลเป็นหรือขอรับ...”

“มันไม่ใช่รอยแผล แต่เป็นวิชาคุณไสย มีหน้าซ้อยังใส่อาถรรพ์ร้ายแรงเอาไว้ด้วย”

“...”

“เฮ้อ หน้าตาตื่นเชียว เจ้าคงไม่รู้เรื่องเลยสินะ”

“ที่ท่านบอกว่าอาถรรพ์...มันคือสิ่งที่ทำอันตรายแก่มนุษย์ไม่ใช่หรือขอรับ”

มยองฮายอนถามด้วยอาการคล้ายสติหลุด ไม่เข้าใจเลยว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะพูดสิ่งใดกันแน่

“อืม พอได้เห็นสีหน้าเจ้าแล้ว ดูท่าเจ้าคงไม่รู้เรื่องพวกนี้เลยจริง ๆ แต่ข้าก็ไม่คิดว่าเจ้าจะแบกของพวกนี้ไว้บนหลังทั้งที่รู้ว่ามันคืออะไรอยู่แล้วละ ทว่าถึงทำไปโดยไม่รู้ ก็ยังถือว่ามีความผิดอยู่ดี”

เด็กหนุ่มพอจะปะติดปะต่อเองได้ว่ารอยที่ถูกสลักบนหลังตนมีบางอย่างเกี่ยวข้องกับองค์ชาย มยองฮาจิงลุกขึ้นมาคุกเข่า รีบถอดเสื้อขอกีร์ออก แล้วละล่ำละลักเอ่ยออกมา

“สิ่งที่ข้านำมาด้วยคือสิ่งใดหรือขอรับ อาถรรพ์ที่ท่านบอกคือสิ่งใด ท่านช่วยบอกข้าทีเถิด!”

ความจริงที่มยองฮายพยายามลบไปจากสมองหวนย้อนกลับมาอีกครั้ง มหาเสนาบดีเป็นคนส่งตัวเขามาแท้ ๆ ทว่าคนผู้นั้นไม่ได้ออกคำสั่งอันใดกับเขาเลย ไม่ได้สั่งให้วางยาพิษในอาหาร ไม่ได้สั่งให้แอบลอบฆ่าในยามหลับไหล เพียงแค่บอกให้คอยอยู่ใกล้ ๆ องค์ชายเอาไว้ แต่เป็นไปไม่ได้หรือที่หน้าที่ของเขาจะมีเพียงเท่านั้น...มยองฮานึกเกลียดความโง่เขลาของตนเองขึ้นมาจับใจ

เขาพลันนึกถึงคำรำพึงรำพันของคนเฒ่าคนแก่ที่บ้านเกิดว่า “เจ้านี้มัน

ตายโหง” ขึ้นมา แล้ววาทกรรมบนหลังเขาจะทำให้เกิดเหตุอะไรเช่นนั้นขึ้นด้วย หรือเปล่า

“โอ๊ย! ใส่เสื้อกลับเข้าไปเสีย ดูหน้าอกเจ้าสิ กยศุน อย่าไปมองนะ ปิดตาซะ”

“ทำไมหรือเจ้าคะ”

กยศุนถามกลับขณะที่ถูกฝ่ามือหนา ๆ ของผู้เป็นบิดาตบบังไว้ มยองฮาก็มลงมองแผ่นอกตามคำพูดของอีกฝ่าย ก่อนจะพบว่าไม่มีร่องรอยหลงเหลืออยู่เต็มไปหมด เขาจึงรีบสวมเสื้อขอโกริกลับเข้าไปตามเดิมด้วยความอับอาย

เมื่อหมอผีจางดูจนแน่ใจว่าเด็กหนุ่มผูกเชือกมัดมือเรียบร้อยดีแล้ว จึงค่อยลดมือที่ปิดตากยศุนลง

“ฟังเข้าใจดี เรื่องนี้อาจเข้าใจยาก แล้วอย่าถามให้มากความเล่า เพราะมันอธิบายยากเหลือเกิน”

“ขอรับ ขอรับ ข้าจะตั้งใจฟังขอรับ”

มยองฮารีบตอบอย่างร้อนใจ

“หากจะเบิกเนตรให้มองเห็นวิญญาน จะต้องมีการเปิดประตูผีเสียก่อน แต่สิ่งนั้นต้องเปิดทั้งสองด้าน ถ้าเปิดแค่ด้านเดียว มันจะกลายเป็นช่องทางให้สิ่งเลวทรามใช้สัญจรผ่าน เจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่าคนถูกผีสิงเป็นเช่นไร”

มยองฮายักหน้า

“องค์ชายเป็นคนที่ถูกบีบบังคับให้เปิดประตูผี ทว่าโชคดีที่พระองค์มีพลังแข็งแกร่งเหนือมนุษย์ปฤชุน ประตูจึงเปิดเพียงครึ่งเดียวและยับยั้งความบ้าคลั่งในช่วงกลางคืนไว้ได้ แต่ในขณะที่เดียวกันกลับทำให้ไม่อาจบรรทมได้และต้องพยายามอดทนใช้ชีวิตที่ผิดเพี้ยนไปจากหลักพื้นฐานของมนุษย์ด้วยกัน จึงไม่แปลกที่จะมีข่าวลือเรื่ององค์ชายเป็นโรคภัยใกล้ตาย แต่ถึงอย่างไรก็ยังมีคนที่ต้องการจัดการเรื่องนี้ให้จบลงโดยเร็วอยู่ด้วย”

“มหาเสนาบดี...”

“ใช่แล้ว!”

หมอผีจางตบเข้าฉากกับคำตอบที่เอ่ยออกมาเพียงแผ่วเบาของมยองฮยา

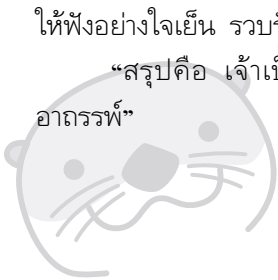
“นั่นละคือเหตุผลที่เขาส่งเจ้ามา”

มยองฮาที่ฟังคำอธิบายในสิ่งที่ไม่เข้าใจได้แต่บอ้บ๊ว กระทบจู่ๆ อีกฝ่ายพูดเช่นนั้นขึ้นมา สีหน้ายิ่งแสดงความสับสนว่าเหตุใดตนถึงได้มีส่วนเกี่ยวข้อง ทำให้หมอมึนงงพยักหน้าเล็กน้อย

“เจ้าคือแขกผู้มาเยือนที่ปลุกประตูผีให้แจ่มออกกว้างจากที่เปิดแค่ครึ่งเดียวนะสิ ยามมีแขกมาก็ต้องเคาะประตูก่อนใช่หรือไม่ ถ้าแขกเคาะประตูแล้ว เจ้าของบ้านจะไม่เปิดประตูได้หรือ ยิ่งเจ้าไปเคาะประตูขององค์ชาย ประตูผีก็ยิ่งเปิดออก การเคาะประตูที่ว่าก็คือการสานสัมพันธ์ ยิ่งพบเจอกันบ่อยๆ หรืออยู่ใกล้ๆ เจ้าก็จะกลายเป็นแขกคนสำคัญที่เปิดประตูผีขององค์ชายอย่างไรเล่า”

มยองฮารู้สึกราวกับ...ถูกขวานจามเข้าที่กลางกระหม่อม แล้วผ่าร่างของเขาออกเป็นสองซีก หมอมึนงงมองเด็กหนุ่มที่มีสีหน้าแข็งทื่อประหนึ่งเครื่องปั้นดินเผา แล้วทักท้วงเอาเองว่าอีกฝ่ายยังไม่เข้าใจ จึงค่อยๆ อธิบายให้ฟังอย่างใจเย็น รวบรัด แจ่มแจ้ง และได้ใจความ

“สรุปคือ เจ้าเป็นแขกที่ถูกระดมให้มาสังหารองค์ชายนะสิ เจ้าตัวอาถรรพ์”

หมอผีจางพยักหน้า อย่างพึงพอใจกับคำอธิบายของตน ทว่าในตอนนั้นเอง กเยซุนก็คิดว่าเสียผู้เป็นบิดาไว้ แล้วเขย่าเรียก

“ทะ...ท่านหมอผี”

“หืม?”

เมื่อลืมหัดขึ้นดูจึงพบว่าบนใบหน้าขาวซีดของเด็กหนุ่มมีหยาดน้ำตาเม็ดโตร่วงหล่นอย่างเจียบงัน ไม่รู้ว่าสีเลือดฝาดที่ยังอยู่ดีเมื่อครู่นี้ตกลงไปกองที่ปลายเท้าจนหมดแล้วหรืออย่างไร บัดนี้ใบหน้าของมยองฮาจึงซีดเผือดราวกับเครื่องเคลือบสีขาว ยิ่งไปกว่านั้นยังมีอาการตาเหลือกตาลอยคล้ายจะเป็นลมเสียเดี๋ยวนี้ ร่างกายสั่นเทิ้มขณะขยุ้มขาทางแกงไว้แน่น เล่นเอาแม้กระทั่งหมอผีจางผู้ไม่สนใจเรื่องทางโลกยังถึงกับต้องอุทานออกมา

“นี่ ๆ เจ้าตัวอาถรรพ์ เจ้ายังตายไม่ได้นา”

“ท่านหมอผี!”

จังหวะที่หมอผีจางขยับเข้าไปใกล้และทำท่าจะเขย่าไหล่มยองฮา เด็กหนุ่มก็รีบจับมือเขาไปกุมไว้ทันที แต่ด้วยความที่ประคองร่างไว้ไม่ไหว มยองฮาจึงล้มคะมำลงไปอ่อนวอนกับพื้น เขาปล่อยมือหมอผีจาง แล้วเปลี่ยนมาถุมมือเข้าหากันเพื่อขอร้องแทน หยาดน้ำตาพรั่งพรูจนเปียกชุ่มขณะคร่ำครวญด้วยอาการฟุ่มฟาย

“ท่านหมอผี ถึงข้าจะต้องตายก็ไม่เป็นไรหรอกขอรับ แต่องค์ชายจะ

ตายไม่ได้ หากท่านจะตายเพราะข้า แค่ว่าจัดข้าทิ้งเสียก็สิ้นเรื่องไม่ใช่หรือ
ขอรับ ฮึก ท่านหมอมณี ตะ...ตัวข้าแน่ จะให้ตายตอนนี้ก็ยินดีทั้งนั้นขอรับ
ได้โปรดช่วยองค์ชายด้วยเถิด...ได้โปรด...”

“เจ้าตัวอาถรรพ์ ใจเย็นๆ แล้วมาคุยกันก่อนเถิด”

“ท่านหมอมณี...จะให้ห้องค์ชายเป็นอะไรไปไม่ได้นะขอรับ องค์ชายเป็น
คนเดียว...ที่ปฏิบัติต่อข้าในฐานะมนุษย์...”

มยองฮาเริ่มพรวดเพื่อต่าง ๆ นานา ทั้งเรื่องห้องค์ชายให้ขนมยักษ์กว่า
สอนเขียนตัวอักษร เรียกเขาวามยองฮา และยังสอนให้รู้ว่าชื่อของเขาก็มี
ตัวอักษรที่มีความหมายเหมือนอย่างคนอื่น ๆ

จากนั้นมยองฮาก็เงยหน้าขึ้น บนใบหน้าเป็ยกชุ่มปรากภูณัยน์ตา
ล่องลอยว่างเปล่า เด็กหนุ่มเพียงเอ่ยพึมพำอย่างน่าเวทนา

“ข้าขอองค์ชายขอรับ...”

หยาดน้ำตาเม็ดโตยังคงพร้งพรูออกมาโดยไม่มีที่ท่าว่าจะเหือดแห้ง
มยองฮาแสดงสีหน้าตกใจราวกับถูกตบผาดใหญ่ ในที่สุดเขาก็เผยความในใจ
ที่เพิ่งตระหนักได้ออกมาจากหมดลึนแล้ว

“ข้าขอองค์ชายขอรับ...ข้าทนต์ไม่ได้ เพราะข้าขอองค์ชายเหลือเกิน...”

มันไม่ใช่ความรักดี มยองฮาเป็นแค่คนเฝ้าสุสานด้อยปัญญาจึง
ไม่มีทางได้เรียนรู้เรื่องความรู้สึกมากนัก และต่อให้รู้ ความรู้สึกที่เขามีต่อ
องค์ชายก็ไม่ใช่ความรักดี แต่เป็นความรัก ความรู้สึกที่มยองฮาเพิ่งตระหนัก
ได้ในยามนี้ช่างสปรก ต่ำทรมาน และน่าขยะแวงเสียจนกระทั่งตัวเขาเอง
ยังหายใจไม่ออก

มยองฮาเป็นแค่คนเฝ้าสุสานที่ไม่มีอะไรเลย การไปมีจิตปฏิพัทธ์ต่อ
องค์ชายถือเป็นเรื่องไม่สมควรยิ่ง มิหนำซ้ำเขายังไม่ใช่เพียงคนเฝ้าสุสาน
แต่เป็นถึงคนที่ถูกส่งมาเพื่อสังหารองค์ชาย แล้วยังคงมีหน้าไปบอกว่าขอ
องค์ชายอีกได้อย่างไร

ความรู้สึกอันน่าขยะแวง ความรักอันสปรกโลสมม คนโง่เขลาผู้ไม่รู้จัก
เจียมตัวและไร้ซึ่งความละอาย

“เป็นเพราะข้าขอองค์ชาย...”

เด็กหนุ่มพึมพำอย่างเหม่อลอย

“แล้วองค์ชายจะตายหรือไม่ขอรับ...”

“ให้ตายเถอะ...กษेत्रุณ ช่วยไปเอาน้ำมาที่ ดักพริกปนกับน้ำผึ้งมา ด้วยเล่า”

“เจ้าคะ ะ”

สภาพของมยองฮาดูคล้ายจะหมดสติไปเต็มที่ หมอผีจางจึงรีบออกคำสั่งกับกษेत्रุณ เด็กสาวผู้คล่องแคล่วว่องไวจึงรีบวิ่งออกไปตามที่บิดาสั่งทันที หมอผีจางตบแก้มของเด็กหนุ่มซึ่งนั่งคุกเข่าไว้สติประหนึ่งคนปรารถนาจะตายและสลายหายไปทั้งแบบนี้ด้วยแรงไม่เบานัก

“ตั้งสติหน่อย ข้ายังเอ่ยไม่จบ!”

“ท่านหมอผี...”

“จริงอยู่ที่เจ้าเป็นอาถรรพ์ใช้สังหารองค์ชาย แต่ในขณะเดียวกัน เจ้าก็เป็นเจ้าของร่างอาศัยที่นำความตายมาสู่มันได้เช่นกัน เจ้าอาถรรพ์นี้ร้ายกาจยิ่งนัก อีกทั้งพยายามรู้เห็นที่ยังมีชีวิตอย่างเจ้า คิดว่ามหาเสนาบติจะปล่อยเจ้าไว้เฉย ๆ ี่”

“ถ้าหากข้าตายก่อนองค์ชาย เจ้านี้ เจ้าอาถรรพ์นี้ก็หมดประโยชน์ ไซ้หรือไม่ขอรับ”

มยองฮาถามอย่างเหม่อลอยด้วยใบหน้าเป็ยกซุ่ม ขณะที่เอ่ยคำว่า “เจ้านี้” ก็ใช้เล็บข่วนเกาหลังตัวเองไปด้วย ใจจริงแล้วเขาอยากจะทำตุ้มให้แรงกว่านี้เสียด้วยซ้ำ

หมอผีจางเตะปาก

“ไม่ใช่เช่นนั้น ชั้นแรกคือคนทั้งคู่ต้องสัมผัสกันให้ได้มากที่สุดเสียก่อน ดังนั้นถ้าร่างอาศัยอย่างเจ้าตายจะไปมีประโยชน์อันใดเล่า ครั้นเห็นสภาพเจ้าแล้ว ข้าว่าเจ้าคงรักองค์ชายมากพอ เช่นนั้นจงฟังข้า เรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ต่อเจ้าอย่างแน่นอน”

เสียงของหมอผีจางดังสะท้อนคล้ายได้ยินจากที่ไกล ๆ มยองฮาพยายามเสี่ยหูฟังเสียงดังอื้อของอีกฝ่าย แต่สติก็พานจะขาดหายไปอยู่เรื่อย

“ความรู้สึกของเจ้าเป็นแค่ภาพลวงตา เจ้าถูกหลอกแล้วละ เพียงคอย

ตามติดอยู่ข้าง ๆ องค์กรชาย ทั้งเจ้าและองค์กรชายก็ถูกตึงดูตึงซึ่งกันและกัน ทว่า สิ่งที่ต้องดูตึงนั้นไม่ใช่หัวใจ แต่เป็นร่างกาย อีกทั้งองค์กรชายยังเป็นผู้ที่ถูกเปิด ประตูผีไปแล้วครึ่งหนึ่ง แรงตึงดูตึงจึงยิ่งรุนแรงเข้าไปอีกนะสิ”

อา...

มยองฮาเพิ่งเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างได้ในตอนนั้นเอง ทั้งความอ่อนโยน และความห่วงหาอาวรณ์ขององค์กรชายที่มีต่อเขา ทั้งหมดเป็นเพราะอิทธิพล จากอาถรรพ์ที่ถูกสลักไว้บนหลังเท่านั้น เด็กหนุ่มยกยืมราวกับจะแตกสลาย หายไปเดี๋ยวนั้น

โชคดีจริง ๆ ที่ได้รู้ก่อนจะเข้าใจผิดไปไกล

“แต่ในเมื่อเจ้าปรารถนาจะให้องค์กรชายรอดชีวิต ก็จงฟังข้าให้ดีเล่า ข้านะ หลักแหลมจะตายไป”

หมอผีจางเสยะยิ้มพลาตบหลังเด็กหนุ่มดั่งป้าบ ๆ

“หากเจ้าโชคร้ายซึ่งตายไปก่อน องค์กรชายจะเสียดิโดยสมบูรณ์หรือ ลิ่นพระชนม์เพราะประตูยังไม่ถูกปิด ดังนั้นข้าจึงคิดแผนการอันวิเศษขึ้นมาได้”

แวตตาของหมอผีจางเป็นประกายราวกับเด็กหนุ่ม มยองฮาจ้องมอง คนที่เพิ่งเอ่ยว่าการตายของเขาถือเป็นเรื่องโชคร้ายด้วยแวตตามีความหวัง เลื่อนราง

“มันคือการพลิกผันอาถรรพ์ในร่างเจ้า พลิกผันให้กลับตาลปัตร เปลี่ยนจากเปิดเป็นลงสลักเพื่อปิดประตูผีขององค์กรชายอย่างไรเล่า”

“หะ...ทำเช่นนั้นได้ด้วยหรือขอรับ”

“ได้อยู่แล้ว บอกแล้วไงว่าข้านะหลักแหลม เรื่องนี้ไม่ได้พูดเล่น ๆ หลอกนะ...”

หมอผีจางหัวเราะหึ ๆ ทำอมพะนำไม่พูดต่อ จากนั้นก็เตาะปากพลาตบ กวาดตามองมยองฮาไปด้วย

“แต่ข้ามีเรื่องที่จะต้องบอกเจ้า ให้เจ้านำกลับไปตรึงตรองดูเสียก่อน”

“ไม่เป็นไรขอรับ ข้าพร้อมตอนนี้เลย ข้าจะทำขอรับ ได้โปรดเถิด ท่าน หมอผี...”

มยองฮาอ่อนวอนด้วยใบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด หมอผีจางยกมือขึ้น

เกาหลีใต้ที่ระบอบที่เกลียดชังขึ้นเป็นมวยแทนที่จะเป็นกลางกระหม่อม แล้วเอ่ยออกมาว่า “เฮ้อ เจ้านี้มันจริงๆ เชียว” รวากับไม่ชอบใจสักเท่าใดนัก

ทว่านายนี้ตาของมยองฮากลับเปล่งประกายด้วยความตั้งใจแน่วแน่เตรียมใจพร้อมรับทุกสิ่งโดยไม่หวั่นไหว ถึงแม้อีกฝ่ายจะพูดสิ่งใดก็ตาม

“ถึงอย่างไรข้าก็มีเรื่องที่ต้องบอกเจ้าให้รับรู้เอาไว้ แต่ก่อนอื่นข้าเดินทางมายากล้าบากยิ่งนัก เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะไปหมด ฉะนั้นข้าจะไปอาบน้ำเสียก่อน เจ้ารออยู่ที่นี้ก็แล้วกัน”

ประจวบเหมาะกับการที่เกยซุนนำน้ำผสมผงพริกป่นจำนวนมากและน้ำผึ้งสามช้อนเข้ามาให้พอดี มยองฮาจึงรับถ้วยน้ำมาดื่มเข้าไปหลายอึกก่อนจะสำลักออกมา หมอผีจางหัวเราะคิกคักกลางกระซิบกระซาบอะไรบางอย่างกับลูกสาว จากนั้นสีหน้าของเกยซุนก็เปลี่ยนไปอย่างประหลาด

อันที่จริงแล้วต่อให้มยองฮาจะตอบตกลงหรือปฏิเสธ หมอผีจางก็ยังคงต้องทำสิ่งนี้อยู่ดี แต่ถ้าไม่ยอมถูกตามรั้งความใจไร้สำนึกในวันข้างหน้าอย่างน้อยเขาก็ควรรู้ชื่อเพื่อใช้ในการปลดปล่อยวิญญาณเอาไว้ก่อน ชายวัยกลางคนเลื่อนสายตากลับไปทางเด็กหนุ่มอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยถาม

“จะว่าไปแล้วเจ้าชื่ออะไรนะ เจ้าตัวอาถรรพ์”

“มยองฮาอรับ”

มยองฮานึกถึงตัวอักษรของชื่อที่บัดนี้เขียนเองได้แล้วขณะตอบกลับไป “ข้าชื่อมยองฮา”

นี่เป็นเส้นทางที่องค์ชายเป็นผู้ชี้ทางให้ ไม่ใช่เพียงมยองฮาผู้เกิดในช่วงฮาซุน แต่เป็นมยองฮาที่เขียนด้วยตัวสี่เหลี่ยมคล้ายหน้าต่าง วงกลมเหมือนห่วงประตู่ และวงกลมคล้ายดวงตาของลูกสุนัข

ชาฮวอนตื่นขึ้นหลังจากที่โอซังกุงและหมอผีจางกลับมาถึงดាំหนักได้สามวัน

ชายหนุ่มผู้ตื่นขึ้นในยามรุ่งสางนอนจ้องมองเพดานหนึ่ง ช่องว่างระหว่างคานค้ำหลังคามีเงาสีดำขยับพลิวไหวราวกับคลื่นน้ำ

ในปีแรกที่เริ่มล้มป่วย ชาฮวอนรู้สึกราวกับว่าเงาทั้งหมดหลังไหลเข้ามา กลืนกินทั้งร่างกายของเขาดังโคลนตมอันเหนียวหนืด เพราะเช่นนั้นเขาถึง

มองเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็น เมื่อหลับตาลงจะได้ยินเสียงหัวเราะเสียดแทงเข้ามาในโสตประสาท ต่อให้อุดหูไว้ พวกมันก็จะคืบคลานไปทั่วร่างกาย นี่จึงเป็นเหตุผลที่ชาวฮอนไม่ชอบตื่นขึ้นในยามเช้ามืด ลูยมอดนอนไปเลยเสียยังจะดีกว่า

ทว่ารุ่งสว่างวันนี้ เงานั้นก็กลับแค่คืนรนครลัยจะร่วงลงมาด้านล่าง แต่ไม่ได้ครอบงำร่างของชาวฮอน เขาจึงจ้องมองเพดานอยู่อึดใจหนึ่งก่อนจะหยัดร่างขึ้น

เหงื่อไหลพรังพรูออกมามากมาย จึงรู้สึกสดชื่นประหนึ่งได้อาบน้ำ ชาวฮอนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองนอนหลับไปกี่วัน รู้แค่ไม่ได้หลับสนิทเช่นนี้มานานมากแล้ว เหมือนกับคราที่ได้นอนกลางวันกับมยองฮาไม่มีผิด

ครั้งเมื่อนึกประหวัดไปถึงมยองฮา สองขา ก็พาร่างออกมายังบริเวณโถงใหญ่ สภาพอากาศแจ่มใสและอบอุ่นไม่เหมือนฤดูหนาวเลยสักนิด ชาวฮอนผู้ไม่รู้ว่ามีระหว่างที่ตนหลับไหล ความเย็นซึ่งเป็นพิษต่อร่างกาย ได้ถูกพัดพาออกไปวูบหนึ่ง เขายืนรอคนที่พอจะเรียกใช้งานได้อยู่ตรงนั้น

“ตาเถร องค์ชาย!”

ชาวฮอนได้ยินเสียงโธซังกุงในคราที่กำลังยึดเส้นยึดสายรับลมอยู่พอดี เสียงอันต้นตระหนกของนางทำให้เขาหันหลังกลับไปมอง

“โธซังกุง?”

“องค์ชาย องค์ชาย! ไธ้องค์ชาย!”

โธซังกุงวางอ่างน้ำในมือลงแล้ววิ่งมาหาเขา นางไม่ได้ขึ้นมาบนเรือน หากแต่หมอบตัวลงตรงหน้าพาลางร้องไห้

“กลับมาตั้งแต่เมื่อใดรี”

ชาวฮอนถามอย่างงุนงง สตรีสูงวัยสุดจมุกก่อนจะเงยหน้าขึ้น

“องค์ชายทำอะไรไม่ได้เลยหรือเพคะ”

คำถามนั้นทำให้สีหน้าของชาวฮอนเคร่งขรึมขึ้นในบัดดล